

4. lugu

Riti Tiimus: „...headus, hoolivus, inimesed, lapsed, üks toredam kui teine, aga vahel liiga õrnad, et ise hakkama saada!“

...õppis Tartu Ülikoolis psühholoogiat
...teeb hetkel vabatahtliku tööd Indoneesias
...liitus SA TÜK Lastefondiga 2009. aastal
...on hetkel vilistlane, kes hoiab ennast fondi tegevustega kursis
...julgeb tunnistada, et liitus SA TÜK Lastefondiga puhtalt egoismist
...oli üks neist, kes pani aluse toimivale vabatahtlike süsteemile
...usub, et elu on seiklus ja proovida tuleb erinevaid tegevusi
...teab võrtsikaid lugusid vabatahtlike igapäevaelust

Mis on Lastefond?

Lastefond on Eesti suurim lapsi toetav heategevuslik organisatsioon, mis peamiselt tegeleb raha kogumisega nii SA TÜK Lastekliiniku kui ka eriliste haigusjuhtude toetuseks. Minu silmis on Lastefond aga väga oluliseks organisatsiooniks Eesti ühiskonnas, sest tegu on tuntud organisatsiooniga ning usun, et tänu sellele on fondi missiooniks ka elanikkonna tähelepanu juhtimine abivajajatele ja üldiselt heategevuse vajalikkusele.

Kust kuulsid Lastefondi olemasolu ja tegevuste kohta?

Olin Lastefondist vähesel määral teadlik juba varem (eelkõige läbi ihtüoosi kampaania, millel olev reklaampilt oli minu jaoks lihtsalt piisavalt šokeeriv), aga minu teadvusesse jõudis fond pigem läbi e-maili, mis jõudis minuni ülikooli listist ja seda kuidagi eriti õigel ajal.

Mis ajendas Sind liituma Lastefondi vabatahtlikega?

Nagu mainisin eelmise vastuse lõpus, jõudis minuni üks tore e-mail väga õigel hetkel. Ja kui ma nüüd 100% aus olen, siis oli tegelikult minu liitumine pigem selline egoistlik tegu. Nimelt tahtsin just samal ajal kandideerida ühele stipendiumile, mille saamiseks oli oluline ka ühiskondlik aktiivsus. Kahjuks minu CV-s sellist aktiivsust aga polnud ja just sel hetkel, kui nuputasin, mida selles osas ette võtta, potsatas mu meilikasti kiri, et fond otsib uusi

vabatahtlikke. Ja nii ma siis otsustasingi, et lähen ja kuulan ära, mis neil inimestel öelda on ja äkki see koht on minu jaoks... kes teab?! Pärast esimest üritust olin veidi skeptiline fondi jaoks aja leidmise osas, aga kuna seda aktiivsust oli ju vaja, tuli liituda :) Ja noh...nagu hiljem selgus, andsin tegelikult suure osa oma südamest sinna tegevusse ja see otsus on ka edasipidi mu elus tehtud otsuseid suuresti mõjutanud. Seega esialgu egoistlik samm, on mind lõppkokkuvõttes hoopis suuremaks inimeseks kasvatanud. Aa ja muide... stipendiumi sain ka, aga kui tagasi mõtlen, siis see ei tundugi enam nii oluline.

Mida pead enda olulisimaks panuseks/saavutuseks Lastefondi vabatahtlikuna?

Oi... seda on kuidagi hästi keeruline öelda. Ilmselt kogu tegevust. Ilmselt on kokkuvõttes kõige tulusam asi heategevuse osas, mida korraldasin, olnud Tõnis Mägi kontsert, mille käigus õppisin ise hästi palju kõike sellest, mis võib ühe ürituse korraldamise käigus ebaõnnestuda :) Ehk, et kui saaksin aega tagasi keerata, teeksin palju teisiti :) Ja seetõttu on võib-olla seda keeruline enda suurimaks panuseks pidada. Pigem usun, et olin võib-olla oma aktiivsel ajal hästi suur motivaator kõikvõimalike ürituste ja ettevõtmiste osas. Et kõiki ikka kaasata ja teha jne. Ehk, et ka see süsteem, et kohtume vabatahtlikega korra nädalas, sai suuresti alguse meie tegevusest (ma usun, et see aeg olid aktiivsed liikmed nt Kärt, Sandra, Kaimo*, kellega arutasime, et kui nii harva kohtume, siis ei saa nii ühtseks, seega panime oma innukusega aluse sellele, et kohtuksime tihemini ja usun, et sealt sai alguse ka Lastefondi vabatahtlike toimiv süsteem).

*Kärt Hüdsi, Sandra Liiv, Kaimo Puniste – loe ka nende tublide vabatahtlike lugusid, sellest samast kogumikust

Mida on vabatahtliku töö Lastefondis Sulle andnud?

Ma olen hästi palju näinud elu pahupoolt. Ja ilmselgelt ei ole see puhtalt positiivne asi, kuid see on oluliselt avardanud minu mõttemaailma ja maailmapilti ning pannud palju mõtlema sellele, et milleks heategevus, mis väärtus võib olla nt 1 euro minu ja kellegi teise jaoks, eriti, kui neid 1 euroseid tuleb kokku palju. Lisaks on see mulle andnud teadmise kuivõrd keeruline on leida sponsoreid heategevuseks ning kui kunagi olen mõnes ettevõttes sellisel kohal, kus kuidagigi on minu võimuses heategevusse panustamine, siis ma seda kindlasti ka teen! Ma arvan jah, et see ongi kõige suurem asi, mida olen saanud, et olen näinud kõrvalt, kui palju tööpoolest heategevusrahadega ära tehakse ja tööpoolest elusid päästetakse. Seega on ilmselt heategevus saanud nii suureks osaks mu elust, et tahan panustada alati võimalikult palju.

Mida on vabatahtliku töö Lastefondis Sinult võtnud?

Kindlasti aega... Iga tegevus ju võtab aega, aga samas on see olnud kvaliteetne koht, kuhu oma aega anda. Kindlasti ei olnud ma ülikooli ajal aeglase elutempoga inimene ja aega ei olnud alati lihtne leida, aga ma olen iseendale praegu hästi tänulik, et ma selle aja siiski

leidsin. Sest usun, et õppisin palju... turundusest, ürituste korraldamisest, organisatsioonide toimimisest ja inimeste motiveerimisest. Seega andsin aega, aga vastu sain ka palju. Ja muidugi usun, et veidi tervist olen pannud ka mõningate ürituste korraldamise alla, aga sellele vaatan tänasel päeval tagasi pigem läbi huumori :)

Kas ja kuidas on vabatahtliku töö Lastefondis muutnud Sinu suhtumist lastesse ja ühiskonda tervikuna?

Ma arvan, et lapsi olen alati väga armastanud (muidugi on ka minul hetki, kus ma ikka nii väga armastavas meeleolus ei ole, aga see selleks:)), aga võib-olla muutis Lastefond seda, et nägin, kui õrnad võivad meie kõige pisemad olla ning kui palju tegelikult esineb kõikvõimalikke haiguseid ning kui raske on sealjuures vanematel. Ja see on tõesti uskumatu, kuidas mõned vanemad elu oma lastele pühendavad! Minu austus ja kummardus neile, te olete lihtsalt super! Seega jah... elu õrn olek on saanud kuidagi selgemaks.

Ühiskonda tervikuna... Sellega on kahtemoodi. Ühelt poolt on alati hästi tore näha inimesi, kes on heategevusest huvitatud ja alati valmis aitama ja mõistavad oma tegevust. Teiselt poolt aga olen olnud üllatunud, kui palju on meie ühiskonnas jätkuvalt neid inimesi, kes küsivad, miks peaksin mina aitama?! Kes siis mind aitab?! jne. Minu meelest võib kenasti ka "ei" öelda, kui sa tõesti ei soovi aidata, aga hakata vabatahtlikku selle eest läbi võtma, et temal on elus läinud halvasti... Milleks...? Ja muidugi riiklikust süsteemist ei taha rääkidagi, et ei aidata väga haruldaste haigustega lapsi... Kuidas nii? Sest nende haiguste ravimine ongi ju enamasti kõige kulukam ja just nemad jäetaks abita. Seega jah... On ühiskonnal minu jaoks kaks külge. Aga üldiselt usun, et Eesti ühiskond on väga õigel teel ja üha enam leidub abivalmis inimesi ning tekkimas on arusaam, kui palju me koos oleme võimelised tegelikult head ära tegema.

Miks soovivad sõbral Lastefondi vabatahtlikega liituda?

Ma arvan, et põhiline põhjus on enese kasv nii mitmel viisil. Ühelt poolt on põhjuseks kogemused. Lastefondi näol on siiski tegu tõesti ühe suurima heategevusliku organisatsiooniga ning enamik üritusi ja projekte, mis ette võetakse, on oma olemuselt täiesti võrreldavad suurtes ettevõtetes tehtavaga. Seega, kui ei ole aega ülikooli kõrvalt tööd teha ja sealt kogemusi omandada, on fond super koht turvaliselt õppida, mis ja kuidas asju aetakse. Lisaks on minu arvates väga mõjuvaks põhjuseks isikliku heategemise vajaduse rahuldamine... Ehk, et näiteks mulle on alati meeldinud annetada, aga kahjuks ei ole tudengid just ühiskonna rikkaim kontingent, seega tundus mulle alati kuidagi toredana see mõte, et praegu mul ei ole raha annetada, annetan oma aega ja kui lõpuks selle rahasse ümber teisendan, olen annetanud sellised summad, mida ilmselt poleks endale ettegi kujutanud.

Palun meenuta lõbusat lugu, juhtumit või fakti seoses Lastefondi vabatahtliku tööga, mida tahaksid teistega jagada!

Ma arvan, et nende kõige põnevamate lugudega on alati nii, et need ei ole väga avalikult kirjutamiseks kõlbulikud, sest sisaldavad nii palju "huvitavat", et kui kunagi äkki teeme vilistlasõhtu, siis võin jutustada oma põnevaid seiklusi ürituste korraldamisega seoses. Aga mis on alati tore meenutada ja mida ilmselt paljud vabatahtlikud minuga jagavad, on need hetked Mõmmiku sees :) Mäletan oma esimest korda, kui toimus üks talvine Tartu maraton ja Mõmmik oli ainus koht, kus sooja sai, seega olin alati väga hea meelega nõus seal sees maskotti tegema, aga nägin oma sõpru ja millegipärast tekkis minus mingi valehäbi ja olgugi, et nad mind ju ometi seal sees ei näinud, hakkasin peaaegu jooksma teise suunda :) Nüüd, kui tagasi mõtlen, tundub kuidagi eriti rumal ja naljakas:) Ja muidugi Mõmmiku sees olles, alati kui mõne lapsega pilti teed, siis ikka naeratad ka pildil :) Ilmselt seda ju näha ei ole, aga mingil veidral kombel ikka :D Aga jah... vürtsikamad lood jäävad kokkutulekutele, seega jälle uus põhjus vabatahtlikel liituda :) Sest uskuge, lood on head :)